

(Ίω. 12, 1-18)

Ο ΝΙΚΗΤΗΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στην Άνω Σκαφιδωτή, στίς 20/4/1997

Ἡ χαρά ὅλων νικᾷ κάθε θάνατο

Μέ τήν εὐλογία καί τήν δύναμη τοῦ Θεοῦ ἤρθαμε ὅλοι σήμερα στήν ἅγια Ἐκκλησία νά τιμήσουμε καί νά δοξάσουμε τόν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό. Καί νά τόν παρακαλέσουμε, ὅλοι μαζί, γιά τή σωτηρία μας καί ὁ καθένας χωριστά γιά τά προσωπικά του αἰτήματα. Καί εἶθε νά δεχθεῖ τήν προσευχή μας καί νά μᾶς εἰσακούσει σέ ὅ,τι ποθοῦμε καί σέ ὅ,τι τοῦ ζητᾶμε, κατά τήν ἅγια αὐτή ἡμέρα. Καί ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας νά μᾶς εἰσακούει, ὁ εὐσπλαγχνος καί φιλόανθρωπος Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός. Γιά τόν ὁποῖο ἕνα τροπάριο τῆς σημερινῆς ἑορτῆς λέγει:

«Ἡ πάντων χαρά, Χριστός ἡ ἀλήθεια, τό φῶς, ἡ ζωή, τοῦ κόσμου ἡ ἀνάστασις».

Ὁ Χριστός εἶναι «ἡ πάντων χαρά, ἡ ἀλήθεια, τό φῶς, ἡ ζωή, ἡ ἀνάστασις τοῦ κόσμου». Καί ἦλθε στόν κόσμο ἐπίτηδες γιά νά μᾶς δείξει, τί θέλει νά κάνει γιά μᾶς καί ποῦ θέλει νά μᾶς ἀνυψώσει. Ποῦ θέλει νά μᾶς ὀδηγήσει. Τί θέλει νά μᾶς δώσει. Πόσο μᾶς ἀγαπάει.

Εἶναι δυνατόν νά φανταστεῖ κανεῖς, ἀγάπη μεγαλύτερη ἀπό τό νά σταυρώνεται κάποιος γι' αὐτόν; Ὁ μόνος πού σταυρώθηκε γιά μᾶς εἶναι ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστός. Ἦλθε στόν κόσμο γιά νά μᾶς ἐλευθερώσει ἀπό κάθε κακό. Νά μᾶς βοηθήσει νά ἐλευθερωθοῦμε ἀπό κάθε κακό. «Γέγονε», λέει τό ἴδιο τροπάριο «τύπος ἀναστάσεως, πᾶσι παρέχων θείαν ἄφεσιν».

Αὐτό σημαίνει, ὅτι ὑπάρχει δύο εἰδῶν «θάνατος». Ὁ ἕνας εἶναι ὁ θάνατος τοῦ σώματος. Μισητό πράγμα. Κανένας δέν τόν θέλει. Τό πιό λυπηρό πράγμα· ὅταν χάνουμε ὁποιοδήποτε δικό μας ἄνθρωπο. Στενοχωρούμεθα περισσότερο ἀπό τό ὅτι νάχε καταστραφεῖ τό σπίτι μας, ἡ περιουσία μας ὀλόκληρη. Πολύ περισσότερο, δέν ἔχει πιά ἀξία τίποτε ἀπό τά δικά μας, ὅταν πεθαίνουμε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι. «Ἐπελθὼν ὁ θάνατος», λέει ἕνα τροπάριο τῆς κηδεῖας, «ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται». Ὅταν ἔλθῃ ὁ θάνατος εἶχες, δέν εἶχες, ὑπάρχουν δέν ὑπάρχουν στόν κόσμο, πάψανε νά ἔχουν πιά καμία ἀξία. Μηδέν

γίνανε.

Υπάρχει όμως και ένας άλλος θάνατος. Πού είναι ο θάνατος της ψυχής. Και αυτός είναι χειρότερος από τον θάνατο του σώματος. Γιατί ο θάνατος του σώματος σημαίνει: τελείωσε τό σώμα, αλλά ζει ή ψυχή κοντά στο Θεό. Και ζει, τή ζωή τήν αιώνια. Και στην αιώνια Βασιλεία του Θεού. Πού είναι χιλιάδες φορές καλύτερη από τή ζωή αυτή.

Γιά φαντασθείτε όμως αδελφοί, όταν πεθάνει ή ψυχή, και πεθάνει τον αιώνιο θάνατο, δηλαδή καταδικαστεί στην αιώνια κόλαση, νά βασανίζεται αιώνια, κατάσταση από θάνατο χειρότερη, για φανταστείτε πόσο μεγάλο είναι τό κακό. Και ο Χριστός ήλθε στον κόσμο για νά μάς ἐλευθερώσει από τον θάνατο και του σώματος και της αμαρτίας. Και τον θάνατο της ψυχής.

Τό πιστοποιητικό τής ανάστασης

Κάποια ημέρα, λέει τό Εὐαγγέλιο, ἐνῶ καθόταν ο Χριστός μαζί μέ τούς μαθητές του, εἶπε ὁ ἴδιος:

-Πᾶμε τώρα νά ἰδοῦμε τόν Λάζαρο. Ὁ Λάζαρος ὁ φίλος μας εἶναι ἄρρωστος.

-Ἔ, καί ἄν εἶναι ἄρρωστος, θά γίνει καλά», τοῦ εἶπαν.

-Ὁ Λάζαρος ὁ φίλος μας» λέει «κεκοίμηται», κοιμήθηκε.

-Χριστέ μου, τοῦ λένε οἱ μαθητές, ἅμα κοιμήθηκε θά σηκωθεί ὅπως σηκώνονται οἱ ἄνθρωποι. Κοιμοῦνται καί σηκώνονται».

-Δέν καταλάβετε τί σᾶς λέω. Κοιμήθηκε σημαίνει πέθανε. Τόν χάσαμε τόν Λάζαρο. Ἀλλά πᾶμε νά τόν ξυπνήσουμε. Πᾶμε.

Σηκώθηκαν λοιπόν καί φτάσανε στην Βηθανίαν. Ὁ Λάζαρος εἶχε πεθάνει τέσσερες ἡμέρες. Τόν εἶχαν θάψει καί ἦταν τέσσερες ἡμέρες πεθαμένος.

Συνήθως, τήν πρώτη ἡμέρα, ὁ πεθαμένος κρατάει, δέν κρατάει.

Τήν δεύτερη ἡμέρα δέν κρατάει. Βρωμᾷ.

Τήν τρίτη ἡμέρα, δέν μπορεῖ νά πλησιάσει ἄνθρωπος.

Καί τήν τέταρτη... φεύγετε νά φεύγομε.

Οἱ Ἑβραῖοι, εἶχαν μιά συνήθεια. Ὅταν ἔθαβαν ἄνθρωπο, τήν πρώτη, δεύτερη, τρίτη ἡμέρα, ὅσες ἄντεχαν, ἄνοιγαν τόν τάφο, τόν σκέπαζαν

πρόχειρα βέβαια στην αρχή, και κάθονταν και τόν μοιρολογοῦσαν μερικές ημέρες. Μέχρι πού ή βρώμα ἦταν τέτοια πιά, πού δέν ἄντεχαν νά σταθοῦν ἐκεῖ μέ κανένα τρόπο. Τίς πρῶτες ημέρες, δεύτερη καί τρίτη ἡμέρα, γιά νά σταθοῦν λίγο γύρω του καί νά μοιρολογήσουν, ἔριχναν ἀρώματα ἐπάνω του. Νά κόβουν τήν βρώμα. Ἀλλά τί νά κάνουν τά ἀρώματα, μπροστά στή βρώμα τοῦ ψοφίμιου; Θά ἔχει τύχει νά ἀκούσετε: «Ψοφίμι, τί φοβερή βρώμα πού βγάζει». Τότε ἔκλειναν τόν τάφο μία γιά πάντα. Καί ἔφευγαν.

Ἔφτασε ὁ Χριστός στή Βηθανία καί τόν ὑποδέχθηκε ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου ἡ Μαρία.

-Κύριε, ἄν ἦσουν ἐδῶ, δέν θά πέθαινε ὁ ἀδελφός μου, τοῦ λέει.

-Μή φοβᾶσαι, ἀπαντᾷ ὁ Χριστός, «ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου». Θά σηκωθεῖ.

Τοῦ λέει ἡ Μαρία.

-Κύριε, ἐγώ τό πιστεύω ὅτι θά σηκωθοῦμε ὅλοι καί θά ἀναστηθοῦμε ὅλοι, τήν ἡμέρα τοῦ τέλους τοῦ κόσμου. Ὅταν θά τελειώσει ὁ κόσμος αὐτός, θά ἀναστηθοῦμε ὅλοι.

-Ἐγώ εἶμαι ἡ ἀνάσταση καί ἡ ζωή, λέει ὁ Χριστός. Ἀπό μένα ἐξαρτᾶται ἡ ἀνάσταση. Ὅποιος πιστεύει σέ μένα, δέν θά δεῖ θάνατο. Ἀλλά ἐγώ θά τόν ἀναστήσω τήν ἡμέρα ἐκείνη. Ὅποιος πιστεύει σέ μένα, καί ἄν πεθάνει ἀκόμη, ἐγώ θά τοῦ δώσω ζωή.

Πῆγαν στόν τάφο καί λέει ὁ Χριστός:

-Ἀνοίχτε τόν τάφο. Ἀνοίχτε τον.

Πέφτουν ἐπάνω του.

-Μή Χριστέ μου, δέν ἀντέχει πιά ἄνθρωπος νά σταθεῖ κοντά του. Τέσσερες ἡμέρες εἶναι πεθαμένος. Μυρίζει, ἔχει βρωμίσει φοβερά βρωμάει.

Ἀλλά ὁ Χριστός ἐπέμεινε:

-Ἀνοίξτε τόν τάφο.

Καί ἀνοίγοντας τόν τάφο, φώναξε:

-Λάζαρε, δεῦρο ἔξω. Ἔλα ἔξω.

Καί βγήκε ὁ πεθαμένος. Πῶς βγήκε;

Ἐμεῖς τοὺς βάζουμε τοὺς πεθαμένους στὸν τάφο μὲ τὰ ροῦχα τους. Τὴν παλαιὰ ἐποχὴ οἱ Ἑβραῖοι τοὺς φάσκιωναν, ὅπως φασκιώναν τὴν παλαιὰ ἐποχὴ τὰ μωρὰ παιδάκια. Χέρια καὶ πόδια. Γιὰ φανταστεῖτε... Χέρια καὶ πόδια φασκιωμένα, καὶ ὅταν διάταξε ὁ Χριστὸς ὁ Λάζαρος βγῆκε ἔξω.

Πῶς περπάτησε; Μὲ τί πόδια περπάτησε, πού ἦταν φασκιωμένα;

Ὅταν διατάζει ὁ Χριστὸς πρέπει ὅλα νὰ γίνονται. Εἴτε εἶσαι δεμένος, εἴτε εἶσαι λυτός, πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεσαι στὴν ἐντολὴ του. Ὅτι ἐμπόδιο καὶ ἂν αἰσθάνεσαι, πρέπει νὰ τό ξεπερνᾷς, γιὰ νὰ ἐκτελέσεις τὴν ἀγία ἐντολὴ του. Καὶ ὁ Λάζαρος, τέσσερες ἡμέρες πεθαμένος, ἄκουσε τὴν φωνὴ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ποῦ τὴν ἄκουσε; Ποιὸς τὴν ἄκουσε;

Τό σῶμα τό πεθαμένο καὶ τό διαλυμένο, τό βρωμισμένο;

Ἡ ψυχὴ του τὴν ἄκουσε, πού ἦταν στὸν Ἄδη.

Καὶ ξαναγύρισε καὶ μπῆκε μέσα στό σῶμα του καὶ τό σῶμα ἀπὸ ὑπακοὴ στό λόγο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πῆρε δύναμη καὶ δεμένο, περπάτησε καὶ βγῆκε ἔξω.

Καὶ ὅταν βγῆκε ἔξω καὶ πῆγε κοντὰ στὸν Χριστό, τότε διάταξε ὁ Χριστὸς καὶ εἶπε: «Λύσατε αὐτόν. Τώρα λύστε τον, καὶ ἀφεῖστε τον νὰ περπατᾷ φυσιολογικά. Λύσατε αὐτόν καὶ ἄφετε αὐτόν ὑπάγειν». Περπάτησε, μὲ τὴν δύναμη τῆς ὑπακοῆς στὸν ἅγιο λόγο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖνος ἦταν πεθαμένος σωματικά καὶ ἀναστήθηκε. Γιατί ἀναστήθηκε;

Λέει τό τροπᾶριο: «Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν, πρό τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος, ἐκ νεκρῶν ἠγείρας τὸν Λάζαρον». Γιὰ νὰ δώσεις πιστοποιητικό, Χριστέ μου, ὅτι κάποια ἡμέρα θὰ ἀναστηθοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσο καὶ ἂν ἔχουν βρωμίσει, ὅσο καὶ ἂν ἔχουν διαλυθεῖ, ὅσο καὶ ἂν ἔχουν σαπίσει, ὅσο καὶ ἂν ἔχουν σβύσει καὶ δέν ὑπάρχει πιά οὔτε κοκκαλάκι τους. Ὅταν θὰ δώσεις ἐντολὴ, θὰ γυρίσουν πάλι στὴ ζωὴ. Καὶ θὰ ἀναστηθοῦνε μὲ τὰ σώματά τους καὶ θὰ κληρονομήσουν τὴν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὰ σώματά τους. Γιατί καὶ τό σῶμα ἐκοπίασε.

Ποῦ κοπίασε; Νὰ ποῦμε ἓνα ἀπλό παράδειγμα.

Στὴν ὀρθοστασία μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Στίς γονυκλισίες, γιὰ τὴν προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ μας.

Στὴν νηστεία γιὰ τὴν ὑπακοὴ στό θέλημα τοῦ Χριστοῦ.

Στά καλά έργα μέ τά χέρια.

Στά καλά λόγια μέ τό στόμα, γιά τήν δοξολογία τοῦ Χριστοῦ. Γιά τόν ἔπαινο καί γιά τήν παρηγορία τῶν ἀνθρώπων καί γιά ὁποιοδήποτε ἄλλο καλό.

Τά πόδια κοπίασαν γιά νά τρέχουν πάντα στό καλό καί ὄλο τό σῶμα γιά νά κάνει τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Αὐτό τό σῶμα θά δοξασθεῖ καί θά ἀπολαύσει ἑκατονταπλάσια καί χιλιαπλάσια ἀπό αὐτά πού ἄφησε καί στερήθηκε γιά τήν δόξα τοῦ Χριστοῦ καί γιά τήν ὑπακοή εἰς τό ἅγιο θέλημα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Πιστοποιητικό ἦταν ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου, πού βρώμαγε καί ἦταν σάπιος, ὅτι θά ὑπάρξει καί θά γίνεῖ ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν τήν ἡμέρα τῆς δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τύπος τῆς πνευματικῆς ἀνάστασης

Ἀλλά ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου ἦταν καί τύπος τῆς ἀνάστασης ἀπό τόν θάνατο τῆς ψυχῆς. Ἐνας βρωμισμένος ἄνθρωπος, σηκώνεται καί βγαίνει ἔξω. Ἐνας δεμένος ἄνθρωπος σηκώνεται καί βγαίνει ἀπό τόν τάφο. Ἐτσι εἶναι ὁ θάνατος τῆς ἁμαρτίας. Βρώμικη ψυχή. Καί δεμένη ψυχή. Ἀπό τί δεμένη; Ἀπό τά πάθη. Χειρότερα δεσμά καί χειρότερη δουλεῖα ἀπό τά πάθη δέν ὑπάρχει.

Νά πάρουμε τό σύγχρονο πάθος, τῶν ναρκωτικῶν. Τό ξέρεῖ ὁ ἄνθρωπος ὅτι θά διαλυθεῖ καί θά πεθάνει. Τό ξέρεῖ ὅτι ἔχει μπεῖ στό χαμό καί στόν ὄλεθρο. Καί πίσω δέν κάνει. Γιατί; Γιατί τόν ἔχει δέσει τό πάθος του. Χειροπόδαρα. Δεμένος. Δοῦλος. Καί πεθαμένος.

Τί βγάζει ἡ ψυχή του; Βρώμα βγάζει. Δυσωδία βγάζει. Γιατί ἀδελφοί μου; Ὅλα του τά ἔργα, ὅλες του οἱ κινήσεις, ὅλη του ἡ συμπεριφορά πρὸς τοὺς δικούς του, πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, εἶναι βρώμα. Νά βρεῖ, νά πάρει, νά ἀποκτήσει, γιά νά πάρει μία πρέζα πού τόν ὀδηγεῖ στό θάνατο. Κλέβει τόν πατέρα του, κλέβει τήν μάνα του, κλέβει τήν ἀδελφή του κτλ.

Ἀνάλογα πράγματα εἶναι ἡ πορνεία καί ἡ μοιχεία.

Ἀνάλογα πράγματα εἶναι καί οἱ ἄλλες ἁμαρτίες πού δέν φαίνεται μέν ἡ βρώμα, τί βρώμα προκαλοῦν στήν ψυχή, ἀλλά τήν αἰσθάνονται, οἱ ἅγιοι καί οἱ ἄγγελοι καί προπαντός τήν αἰσθάνεται Ἐκεῖνος πού ἦλθε γιά νά σκορπίσει τήν εὐωδία του στόν κόσμο, καθαρίζοντάς μας ἀπό τήν βρώμα τῆς ἁμαρτίας. Καί μᾶς λέει: «ἔτσι καί ἂν εἴσαστε», αὐτή εἶναι ἡ φιλανθρωπία τοῦ Χριστοῦ, «ἔτσι καί ἂν εἴσαστε, βρώμικοι ἄνθρωποι, μέ βρωμισμένη ψυχή καί δεμένοι μέ τά πάθη χειροπόδαρα, ἀκοῦστε τόν λόγο τοῦ Χριστοῦ πού λέει: «Λάζαρε, δεῦρο ἔξω». Καί βάλτε δύναμη, πᾶρτε ἀπόφαση καί περπατᾶτε μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Μέ τήν δύναμη τοῦ Χριστοῦ νά περπατήσετε. Ὅχι μέ τήν δική σας. Ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ θά σᾶς ἐλευθερώσει ἀπό τό κακό, ἀπό τήν ἁμαρτία καί ἀπό τόν θάνατο».

Γι' αυτό, όταν πηγαίνει ένας άνθρωπος νά εξομολογηθεί, όταν αρχίζει νά μετανιώνει, νά διορθώνεται, νά εγκαταλείπει τό κακό, τί λέμε;

«Τόν έλυσε, τόν έλυσε. Πήγε στόν παπά καί τόν έλυσε». Τοῦ έλυσε τά χέρια καί τά πόδια. Τοῦ έδωκε τήν εἰρήνη καί τήν γαλήνη τῆς ψυχῆς. Τόν έκαθάρισε καί τόν έκανε πάλι ὑγιή άνθρωπο.

Ἡ ὁδός τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι «καμάρι»

Μετά ἀπό αὐτό τό μεγάλο θαῦμα τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου μέ τό διπλό μήνυμα, γιά τό σῶμα καί γιά τήν ψυχή, πήγε ὁ Χριστός στήν Ἱερουσαλήμ. Καί μπήκε στήν Ἱερουσαλήμ καβάλα σέ ἕνα γαϊδουράκι. Μαζεύτηκε ὁ κόσμος πού εἶχε μάθει ὅτι ἀνάστησε τόν Λάζαρο καί χειροκροτοῦσε, κρατοῦσαν βάγια στά χέρια τους, σύμβολα τῆς νίκης ἐναντίον τοῦ θανάτου, ἔστρωναν τά ροῦχα τους κάτω, γιά νά πατήσῃ τό γαϊδούρι πού βάσταζε ἐπάνω τόν Χριστό καί τόν χειροκροτοῦσαν καί ἐφώναζαν: «Ἵσανά, Υἱέ Δαυίδ. Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου». Τό «Ἵσανά», σημαίνει «Σῶσε μας Χριστέ μου. Σῶσε μας Υἱέ τοῦ Δαυίδ. Ἐσύ εἶσαι πού νικᾷς τόν θάνατο. Ὁ θάνατος εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρός μας. Ὁ θάνατος τῆς ψυχῆς εἶναι ἀκόμη χειρότερος. Ἐλευθέρωσέ μας, ἀπό τά κακά πού μᾶς βασανίζουν. Δῶσε εἰρήνη καί γαλήνη στή ζωή μας. Ἀξίωσέ μας τῆς Βασιλείας σου».

Αὐτά φώναζαν οἱ ἄνθρωποι. Καί τόν δοξολογοῦσαν σάν Βασιλέα τοῦ κόσμου.

Καί ὁ Βασιλιάς τοῦ κόσμου καθόταν σέ ἕνα γαϊδουράκι, γιατί ἤθελε νά μᾶς πεῖ: «Ἡ ὁδός τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι τό καμάρι. Δέν εἶναι ἡ φιλοδοξία. Δέν εἶναι ὁ ἐγωισμός. Ἀλλά εἶναι ἡ ταπείνωση, ἡ καλωσύνη, ἡ ἀγάπη, ἡ συμπόνια». Ὅπως Ἐκεῖνος μᾶς συμπόνεσε καί ἔδειξε στόν κόσμο ὅλο τήν συμπόνια καί τήν καλωσύνη του, ἔτσι καί ἐμεῖς ἔχουμε ὑποχρέωση νά ξεχνᾶμε τόν ἑαυτό μας. Νά παραμερίζουμε τόν κακό ἑαυτό μας, τίς κακές μας ἐπιθυμίες καί διαθέσεις καί νά γεμίζουμε τήν καρδιά μας μέ τήν εὐωδία τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ ταπείνωση, ἡ ἀγάπη, ἡ καλωσύνη του, ἡ συγχώρησή του γιά ὅλους τούς ἐχθρούς του καί ὅλες οἱ ἄλλες ἅγιες ἀρετές πού κάνουν τόν ἄνθρωπο ἄγγελο.

Τό μύρο τῆς Μαρίας καί τό δικό μας

Ἀφοῦ ἔγινε ἡ εἴσοδος εἰς τήν Ἱερουσαλήμ μᾶς λέγει τό Εὐαγγέλιο, πήγε ὁ Χριστός σέ κάποιο σπίτι. Ἐκεῖ πήγε καί τόν βρῆκε ἡ ἀδελφή τοῦ Λαζάρου ἡ Μαρία εἶχε μαζί της ἕνα βαζάκι μέ ἕνα λίτρο μύρο, πολύτιμο ἄρωμα. Καί σήμερα εἶναι πολύ ἀκριβά. Τότε ἦταν πανάκριβα. Γιατί δέν ἦταν τόσο εὔκολο νά τά φτειάξουν, δέν ὑπῆρχαν τέτοια ἐργοστάσια πού ἔχουμε σήμερα. Ὅπως καί τότε καί τά ροῦχα ἦταν πανάκριβα. Θυμοῦνται οἱ μεγαλύτεροι, ὅτι πρὶν ἀπό τό «σαράντα» εἴμαστε ὅλοι μέ μπαλωμένα ροῦχα καί ξυπόλητοι. Σήμερα δόξα τῷ Θεῷ, ἔχουμε ὅλοι καί ροῦχα καί παπούτσια. Τότε, στήν ἐποχή τοῦ

Χριστού, ἦταν ἀκόμη πιό φτωχοί οἱ ἄνθρωποι.

Καί τό λίτρο τοῦ μύρου ἦταν πανάκριβο.

Ἀλλά ἡ Μαρία δέν σκέφτηκε τήν δαπάνη. Γιατί ἤθελε νά πεῖ ἕνα «εὐχαριστῶ» στόν Χριστό πού ἀνέστησε τόν Λάζαρο, τόν ἀδελφό της, ἀπό τόν θάνατο. Τί εἶπαμε στήν ἀρχή; «Θάνατος ἀνθρώπου; Καλύτερα νά εἶχε γκρεμίσει τό σπίτι, καλύτερα νά εἶχαν ψοφήσει τά ζῶα ὅλα, καλύτερα νά εἶχαν καταστραφεῖ τά χωράφια, παρά θάνατος ἀνθρώπου. Καί μάλιστα ἀγαπητοῦ μας καί δικοῦ μας ἀνθρώπου, τοῦ ἀδελφοῦ μας».

Καί ἔτσι λοιπόν γιά νά τόν εὐχαριστήσῃ ἡ Μαρία τόν Χριστό, ἔχυσε τό μύρο ἐκεῖνο στά πόδια του, καί τοῦ τά ἔπλυσε μέ μύρο, γιά νά τοῦ πεῖ: «εὐχαριστῶ».

Ἐρώτημα τώρα. Ἐμεῖς τί κάνουμε γιά νά ποῦμε «εὐχαριστῶ» στόν Χριστό; Τί κάνουμε γιά νά λέμε «εὐχαριστῶ» στόν Χριστό γιά κείνα πού ἔκανε γιά μᾶς;

Ἦγιναν βέβαια λίγο παλαιά. Περίπου δυό χιλιάδες χρόνια πᾶνε, ἀλλά καί γιά μᾶς τά ἔκανε· τό ξέρουμε καί τό πιστεύουμε. Καί πρέπει νά ἀγωνιζόμαστε νά μαθαίνουμε ὅσα ἔκανε ὁ Χριστός γιά μᾶς. Καί νά τά πιστεύουμε βαθειά. Γιατί αὐτά εἶναι ἡ ζωή. Ἡ ζωή εἶναι κοντά στόν Χριστό. Μακριά ἀπό τόν Χριστό εἶναι μόνο θάνατος, δυσωδία, διάλυση.

Ἀπό ποῦ νά ἀρχίσουμε, ποῦ νά τελειώσουμε; Νά ποῦμε μόνο ἕνα πράγμα. Ποῦ καταντάει ὁ ἄνθρωπος ὅταν σκεφθεῖ περισσότερο τόν ἑαυτό του καί δέν ὑπολογίσει γυναίκα καί παιδιά. Ἦ ἡ γυναίκα δέν ὑπολογίζει ἄνδρα καί παιδιά. Καί διαλυθεῖ τό σπίτι. Τί θλίψη, τί κατάντια, τί κακό γίνεται ἂν δέν σταθεῖ ὁ ἄλλος «βράχος». Καί τί λένε ὅλοι οἱ κοινωνιολόγοι;

«Τά παιδιά τῶν διεζευγμένων ἀνθρώπων κινδυνεύουν νά γίνουν ἀντικοινωνικοί τύποι καί οἱ περισσότεροι ἐγκληματίες προέρχονται ἀπό οἰκογένειες πού διαλύθηκαν καί ἄφησαν τά παιδιά χωρίς τήν στοργή. Χωρίς νά καταλάβουν τί σημαίνει ἀγάπη. Καί ἔτσι γέμισαν οἱ καρδιές τους πόνο. Καί ὁ πόνος τους βγήκε καί ἔγινε κακία, ἐκδικητικότητα καί δέν ξέρεי ποῦ ξεσπάει».

Λέμε «ἐξ ὄνουχος τόν λέοντα». Τό ἀναφέρουμε γιά παράδειγμα. Κάθε ἀπομάκρυνση ἀπό τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι θάνατος. Καί διάλυση. Καί καταστροφή. Πόσα «εὐχαριστῶ» πρέπει νά τοῦ λέμε τοῦ Χριστοῦ; Ἡμέρα καί νύχτα ἔπρεπε νά τόν δοξάζουμε. Ἐρχόμαστε στήν Ἐκκλησία γιά νά τοῦ ποῦμε «εὐχαριστῶ». Καί τά πολυτιμότερα μύρα πού μπορούμε νά τοῦ προσφέρουμε, πολυτιμότερα ἀπό τά μύρα ἐκεῖνα πού ἔχυσε ἡ Μαρία, εἶναι νά χύνουμε στά πόδια του τά δάκρυά μας. Ὅταν προσευχόμαστε καί τόν παρακαλοῦμε νά συγχωρεῖ τίς ἁμαρτίες μας, νά μᾶς δίνει ζωή, νά μᾶς δίνει χαρά καί

εἰρήνη, νά στερεώνει τόν κόσμο του, νά γεμίζει τίς ψυχές ὅλου τοῦ κόσμου μέ τό καλό... Τό ἐπαναλαμβάνομε: τό πολυτιμότερο μύρο εἶναι τά δάκρυα πού χύνουμε ὅταν προσευχόμαστε. Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού προσευχόμενος τρέχουν τά μάτια του τά δάκρυα τῆς ἀγάπης πρὸς τόν Χριστό.

Πολυτιμότερο πράγμα λένε οἱ Πατέρες ἀπὸ τά δάκρυα τῆς μετανοίας καί τῆς ἀγάπης στόν Χριστό δέν ὑπάρχουν στόν κόσμο.

Τά δάκρυα τοῦ ληστή

Ἦταν παλιά ἓνας μέγας ληστής. Ληστής τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, σημαίνει ἄνθρωπος ἐγκληματικός. Ἔκλεβε γιὰ νά ἔχει ἐκεῖνος, διασκέδαζε, καί ἀφοῦ ἔφτανε μέχρι πού νά σκοτώνει ἀνθρώπους γιὰ νά πάρει χρήματα, φυσικό εἶναι ὅτι ἔκανε καί ὅποιαδήποτε ἄλλη ἀμαρτία πέραγε ἀπὸ τό χέρι του. Καί ἀφοῦ ἔκανε πολλές ἀμαρτίες, κάποια στιγμή μετενόησε. Καί ἄρχισε νά κλαίει. Συναισθάνθηκε τίς ἀμαρτίες καί ἄρχισε νά κλαίει. Ἔκλαιγε, ἔκλαιγε, ἔκλαιγε, παρακαλώντας τόν Θεό καί ἔλεγε: «Λυπήσου με Χριστέ μου, λυπήσου με γιὰ τίς ἀμαρτίες μου. Δῶσ' μου συγχώρηση σάν τόν ληστή. Σάν τόν τελώνη. Σάν τήν πόρνη. Καί σάν ὅποιοδήποτε ἄλλο χειρότερο ἀμαρτωλό, λυπήσου με». Εἶχε ἓνα μαντήλι καί σκούπιζε τά δάκρυά του. Καί πέθανε ἀπὸ τά κλάματα.

Καί τότε, εἶδε ἓνας μέγας ἅγιος ἓνα ὄραμα. Εἶδε τήν ψυχή αὐτοῦ τοῦ ληστοῦ νά κρίνεται. Καί εἶδε τά δαιμόνια νά φέρνουν καί νά παρουσιάζουν τίς ἀμαρτίες του, τίς πολλές καί χαλεπές, καί ἀπάνθρωπες. Τίς ἔβαζαν ἐπάνω στή ζυγαριά. Πού νά τίς βαστήξει!

Οἱ ἄγγελοι κοίταζαν, μετροῦσαν τίς ἀμαρτίες καί τά εἶχαν χαμένα.

Ἔψαξαν γιὰ καλά ἔργα καί δέν βρῆκαν τίποτε ἀπολύτως, ἐκτός ἀπὸ τό μαντήλι πού σκούπιζε τά δάκρυα του. Ἦταν τό μόνο τό ὁποῖο εἶχε νά παρουσιάσει ὁ ληστής. Ὅτι ἔκλαψε γιὰ τίς ἀμαρτίες του καί ὅτι βγῆκαν μερικά δάκρυα ἀπὸ τά μάτια του, τά ὁποῖα εἶχε μαζέψει στό μαντήλι.

Πῆραν οἱ ἄγγελοι τό μαντήλι, τό ἔβαλαν πάνω στή ζυγαριά, στόν ἄλλο δίσκο καί βάρυνε τόσο πού πετάχτηκαν καί ἐξαφανίστηκαν ὅλες οἱ ἀμαρτίες του. Καί χάρηκαν οἱ ἄγγελοι καί ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός πού εἶπε στόν πρῶτο ληστή ἐπάνω στό Σταυρό: «Ἀμήν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Παραδείσῳ», σέ παίρνω ἀπὸ σήμερα στόν Παράδεισο..., ὅταν ἐκεῖνος τοῦ εἶπε «Μνήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου», κατέβηκε ἀγκάλιασε τόν ληστή καί τόν ἐπῆρε εἰς τήν Βασιλεία του μέ δόξα καί χαρά. Γιατί ἐπόνεσε γιὰ τίς ἀμαρτίες του καί παρακάλεσε μέ δάκρυα τόν σωτήρα μας Ἰησοῦ Χριστό νά τόν συγχωρήσει.

Ἀγαπητοί μου ἀδελφοί.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού θυμᾶται τόν θάνατο ἀπό τόν ὁποῖο μᾶς ἀνάστησε ὁ Χριστός. Τόν θάνατο τῆς ψυχῆς.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού θυμᾶται ὅτι ὁ Χριστός ἀνάστησε τόν Λάζαρο καί σωματικά καί ψυχικά.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού περιμένει τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού καταφεύγει συνεχῶς στόν Χριστό, γιά νά πάρει τήν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν του καί νά ἀναστηθεῖ ἀπό τόν θάνατο τῆς ἁμαρτίας.

Μακάριος ὁ ἄνθρωπος πού ψάχνει νά βρεῖ ἀφορμή καί εὐκαιρία νά βρῆται κοντά στόν Χριστό. Εἴτε διαβάζοντας τόν λόγο του, σπουδαῖο πράγμα, ποτέ δέν πρέπει νά τό παραλείπομε. Εἴτε προσευχόμενος, εἴτε νηστεύοντας, εἴτε κάνοντας καλά ἔργα, εἴτε καί προπαντός τό κύριο καί βασικό, πού δείχνει τόν φωτισμό τόν μεγάλο καί τήν δύναμη τῆς ψυχῆς, στρέφοντας τόν ἑαυτό του τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ὁ τόπος πού τόν λατρεύομε, τόν δοξάζομε, τόν ἐπικαλούμεθα. Καί μᾶς εἰσακούει καί μᾶς δίδει διά τῶν ἱερέων του τίς εὐλογίες του καί τήν χάρη του καί τή ζωή του.

Εἴθε ἡ χάρη τοῦ Χριστοῦ νά ἐνσκηνώνει στίς ψυχές μας.

Νά μᾶς εὐλογεῖ, νά μᾶς δυναμώνει στόν κόπο τῆς ζωῆς καί στόν ἀγώνα γιά τήν εὐαρέστησή του.

Νά γεμίσει τή ζωή μας μέ χαρά καί μέ εἰρήνη.

Νά μᾶς ἀξιώσει νά περάσουμε καί τήν ἁγία Μεγάλη Ἑβδομάδα γεμάτοι ἀνάταση ψυχική, γεμάτοι ἀπό τήν εὐλογία του.

Καί νά φθάσουμε ὅλοι στήν ἁγία του ἀνάσταση, ἀρχή τῆς ἀναστάσεως τοῦ κόσμου -γιατί εἶναι ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν- γεμάτοι μέ χαρά καί μέ εἰρήνη. Καί νά τόν εὐλογοῦμε καί νά τόν δοξάζομε γιά πάντοτε.

Καί νά εἶναι γεμάτη ἡ ζωή μας, ὅλη ἡ ζωή μας ἀπό τήν χάρη του καί τήν εὐλογία του. Ἀμήν.-